

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

สุดยอด
ซีรีส์ประวัติศาสตร์

เจตจำนง
แห่ง
เทพ

Mao Ni เขียน ชีวเสียนทรพพล แปล

ทดลองอ่าน

enter
ชุดนัก
ที่รักในฝัน

ทดลองอ่าน

Mao Ni ฝัน ฝันในฝัน

enter

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

สวนป่า
ที่ติดประตู

จะ
ก็

สยบฟ้ามืดปฐพี 33

Mao Ni เขียน ซื่อเสียนหงวหา แฉา

《将夜》 Jiang Ye

Volume 33

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 猫腻Mao Ni

Originally published in China by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai edition rights under license granted by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai translation copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2597-0

ภาพประกอบ 東方月

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุจักร

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 229 บาท

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

จากคนที่ชี้ให้เสียชานตีบตันไม่สามารถฝึกงานได้ จากศิษย์สถานศึกษาที่หน้าด่านไร้ยางอายุที่สุดในประวัติศาสตร์ จากศิษย์สัญญาจรที่วุ่นพีที่ไม่เอาไหน จนไม่ควรค่าแก่การเอ่ยถึง จากผู้ที่ถูกคนทั้งโลกติดตามไล่ฆ่าไปสุดขอบฟ้า ชีวิตหนึ่งเขี่ยพลิกกลับตาลปัตรไปมาแบบที่ฟ้าไม่อาจคำนวณ และใช่เลย แม้แต่ 'ฟ้า' ก็คิดไม่ถึงว่าจะกลายเป็น 'ภรรยา' ของมันอีกครั้ง

หนึ่งเขี่ยไม่ใช่คนที่เก่งที่สุดในโลก แต่ใครสนล่ะ มันมีภรรยาที่เก่งที่สุดในโลกก็แล้วกัน แต่ภรรยาคนนี้ก็เคยตอนสดสามีตัวเองมาแล้ว และอีกไม่นานก็กำลังจะได้เจอกับ 'กิ๊ก' ของสามีแล้วด้วย แค่คิดก็เสียววาบๆ แถวช่วงล่าง แทนอาหนิงซะแล้วสิ ว่าใหม่ทุกคน

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บูคส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนั้นนอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านับแต่นั้น มาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างกันหลายมามากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่ยากให้เป็นที่ยังหนีไม่พ้นคำว่า 'อ่านสนุก' นี้แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจนักแปล

เล่มนี้จะขอว่าด้วยเรื่องปรัชญาสำนักขงจื๊อ (儒家) หรือสำนักขงจื้อ เกี่ยวกับแนวคิดเรื่องจิตมนุษย์ นักปรัชญาคนสำคัญของสำนักนี้แน่นอนว่าคือขงจื้อหรือข่งจื้อ (ภาษาจีนกลางผันเสียงเอกตัวหน้าเป็นเสียงจัตวาด้วย จึงออกเสียงว่าขงจื่อ)

ขงจื้อมีแนวคิดว่าจิตมนุษย์เดิมทีใกล้เคียงกัน สิ่งที่ทำให้ต่างกันในภายหลังคือสภาพแวดล้อม (性相近也，习相远也) โดยขงจื้อรวมทั้งสำนักคิดนี้เน้นที่การศึกษาอบรม นักปรัชญาคนต่อมาคือเมิ่งจื้อ เมิ่งจื้อมีแนวคิดว่าจิตมนุษย์มีธรรมชาติที่ใฝ่ดี (性向善) ส่วนคนสุดท้ายที่จะกล่าวถึงคือสวีนจื้อ ผู้มีแนวคิดว่าจิตมนุษย์แรกเริ่มนั้นมีความชั่วอยู่ด้วย (性有恶) ซึ่งก็คือสัญชาตญาณในการเอาตัวรอด แต่ดีได้หากฝึกฝนอบรมในทางที่ถูกต้อง เมื่อรวมของทั้งสามคนเข้าด้วยกันก็จะได้ว่าจิตมนุษย์แรกเริ่มนั้นใกล้เคียงกัน มีส่วนที่เป็นความชั่วอยู่ด้วย และใฝ่ดีเป็นธรรมชาติ ซึ่งสิ่งที่ทำให้อึดขั้วต่างกัน ในภายหลังคือสภาพแวดล้อมและการฝึกฝนอบรม

ส่วนคู่ปรับในเรื่องจิตมนุษย์ของสำนักขงจื้อซึ่งมีนักปรัชญาคนสำคัญคือฮานเฟย (韩非) นั้นได้แก่สำนักนิตินิยม (法家) อันมีแนวคิดว่าจิตมนุษย์ชั่วร้ายแต่กำเนิด (性本恶) ต้องปกครองด้วยกฎที่เข้มงวดเท่านั้นจึงทำได้ ซึ่งหัวข้อความดีชั่วของจิตมนุษย์นี้ก็เป็นปมขัดแย้งที่สำคัญประการหนึ่งในนิยายเรื่องนี้ด้วยเช่นกัน

ขอให้ทุกท่านมีความสุขและสนุกกับการอ่าน แล้วพบกันใหม่ครับ

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

รวมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทที่ 1

บุกเข้าวัง

แคว้นต้าเหอกับแคว้นต้าถังอยู่ใกล้กันมาก แต่มีความสัมพันธ์อันดีต่อกันมาหลายยุคหลายสมัย ผู้คนที่อาศัยอยู่ที่นั่นชื่นชมวัฒนธรรมของต้าถังเป็นอย่างยิ่ง นับแต่อดีตกาลแคว้นแห่งนี้ไม่รู้ส่งคณะทูตและบัณฑิตไปที่ฉางอันเป็นจำนวนมากน้อยเท่าไรไม่ว่าจะเป็นการปกครอง สิ่งปลูกสร้าง ประเพณี รวมถึงการใช้ชีวิตประจำวันล้วนแฝงกลิ่นอายของฉางอัน

เมืองจิงตูคือเมืองหลวงของแคว้นต้าเหอ นอกเมืองมีภูเขาหิมะ บ้านเรือนในเมืองส่วนใหญ่มีชายคาสีดำ มุมสวนริมแม่น้ำปลูกไม้ดอกไว้มากมาย ไม่ว่าจะอยู่ตรงไหนของเมืองล้วนยังมองเห็นวังหลวงได้รวมกันเป็นทัศนียภาพที่สวยงามตระการตา

หญิงสาวที่มีรูปร่างหน้าตาดี ใบหน้าสงบนิ่งอ่อนโยน สายตาแน่วแน่มีสมาธิ สวมกระโปรงยาวสีอ่อน ผูกสายคาดเอวทำจากผ้าสีสวย หลายคนคาดกระเป๋ไม้ฝักดำเล่มยาวไว้ที่เอว

เมื่อเข้ามาในจิงตู หญิงเซวี่ยเห็นทัศนียภาพทั้งที่แปลกหน้าและ

คุณตาก็รู้สึกเป็นกันเอง พอเจอร้านเงินจิ้นจี้ที่ตั้งอยู่แถวประตูฉงเหวิน ก็ยิ่งดีใจ

"จะไปดูสักหน่อยไหม" มั่นหันมามองซังซังพลางเอ่ยถาม

ซังซังมองป้ายร้านเงินจิ้นจี้คราหนึ่ง

"ตอนนี้ชาววย่างนี้ ยังต้องใช้เครื่องประทินโฉมอีกหรือ"

"ไปดูสักหน่อยก็ไม่เสียหาย อีกอย่างเจ้าอาจซื้อขาดทาปากไปบ้างก็ได้"

ซังซังคิดๆ ดู ก่อนเดินเข้าร้านไป

หนึ่งเซวียและเจ้าดำสบตากันคราหนึ่ง ทั้งคู่ต่างยินดีปรีดา

ร้านสาขาเงินจิ้นจี้ที่เมืองจิงตูแคว้นต้าเหอคือร้านสาขาของเงินจิ้นจี้แห่งฉางอันที่ใหญ่ที่สุด จากเรื่องนี้แสดงให้เห็นว่าบรรดาสาวๆ แคว้นต้าเหอนิยมชมชอบสินค้าของต้าถังมากขนาดไหน ในวันปกติ คึกคักเป็นอย่างมาก บนชั้นสินค้าจะวางกล่องเครื่องประทินโฉมไว้ละลานตา แต่ร้านเงินจิ้นจี้วันนี้ค่อนข้างเงียบเหงา

หนึ่งเซวียกับซังซังเดินเข้าไปในร้าน เห็นชั้นสินค้าว่างเปล่า ก็แปลกใจ ดวงตารูปร่างใบหิวของซังซังหรือฉง ฉายแววแห่งความพิโรธ

ถ้าเขาเทียบพิโรธ ไม่มีใครรู้ว่าจะเกิดน้ำท่วมเมืองจิงตูจนย่อยยับหรือไม่ หนึ่งเซวียเห็นดังนั้นจึงรีบเข้าไปปลอบโยนนาง หลังจากถามเจ้าของร้านผู้มีสีหน้าละอายใจแล้วจึงรู้ว่าที่แท้สินค้าใหม่ช่วงฤดูสารทปีนี้ ถูกวังหลวงกว้านซื้อไปหมดเมื่อไม่กี่วันก่อน สินค้าที่จะส่งมาจากฉางอันรอบใหม่อย่างน้อยต้องใช้เวลาหนึ่งเดือนกว่าจะมาถึง

"วังหลวงต้องการเครื่องประทินโฉมมากมายขนาดนี้ไปทำอะไรสตรีในวังมีมากขนาดนั้นเลยหรือ"

หนึ่งเซวียนึกถึงถ้อยคำในบทประพันธ์บทหนึ่งก่อนส่ายหน้าอย่าง

ทอดถอนใจ

"ผิวน้ำเว่ยลอยล่องคราบมัน ด้วยน้ำชะล้างเครื่องประทีนโคม"

ซังซังจู่ๆ ก็เอยต่อประโยคของมันว่า

"หกตำหนักนางในหวั่นไร้โคมปอง"

ประโยคนั้นนางเคยได้ยินมาจากหญิงเขวียในตอนเด็กๆ

หญิงเขวียไม่สบายใจเอาเสียเลย คิดในใจว่าถ้าเจ้าบุกเข้าวังด้วยความไม่พอใจจริงๆ ย่อมไม่มีใครกล้ามีความงามแน่ จึงเอ่ยอย่างจนปัญญาว่า

"สองประโยคนี้เชื่อมต่อกันไม่ได้ ไม่ใช่มาจากคนเขียนคนเดียวกัน"

สตรีที่ไม่พอใจดูจเดียวกับซังซังยังมีอีกมาก สตรีชาวต้าเหอสองคนมองชั้นสินค้าที่วางเปล่า พอนึกถึงการแต่งหน้าในพิธีบูชาฤดูควสันต์แล้วก็เอ่ยตัดพ้ออย่างอดไม่ได้ว่า

"ไม่รู้ว่าจะกรพรรดิทรงคิดอะไรอยู่จึงทรงซื้อเครื่องประทีนโคมไปจนหมดเพื่องานอภิเษกสมรส"

สตรีอีกคนที่มาด้วยกันเอ่ยว่า

"จักรพรรดิทรงกล้าสู้ขอนางจริงๆ หรือ"

"นอกจากจักรพรรดิแล้วยังมีผู้ใดมีคุณสมบัติแตงนางเป็นภรรยาเล่า"

"แต่คนทั้งโลกต่างรู้ว่านางชอบเขียนเชิงสิบสามแห่งสถานศึกษา ต่อให้นางยอมแต่งงานหรือจักรพรรดิทรงกล้าสู้ขอจริงๆ? ไม่กลัวว่าชาวถึงจะไม่พอใจกระนั้นหรือ"

หญิงเขวียกับซังซังกำลังจะออกจากร้าน พอได้ยินบทสนทนาจึงหยุดเดิน

มันไม่ได้ทำอะไร ทั้งไม่ได้หันไปถาม เพียงแค่นั่งฟังอยู่เฉยๆ รู้ว่าเร็วๆ นี้เมืองจึงตู่จะจัดงานมงคลครั้งใหญ่ นั่นคือไม่ชั้นชั้นกำลังจะเข้าวัง

ไปเป็นพระอัศวมเหสี

หนึ่งเซียวมงบรรรดาดอกไม้สวยงามซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้ามของร้าน
นั่งเฝ้ายอมอยู่ครู่ก่อนออกจากร้านไปจู๋เจ้าดำเดินออกจากเมืองจิงตู

นอกเมืองจิงตูเต็มไปด้วยบุปผานานาพรรณ ท่ามกลางแมกไม้
มีลำธารเล็กๆ อีกฟากหนึ่งของลำธารมีต้นหยางสีเขียวขึ้นสูง หนึ่งเซียว
ปล่อยเจ้าดำไปวิ่งเล่น จากนั้นจึงนั่งลงฟังต้นหยาง

สีหน้ามันสงบนิ่ง แม้ซังซังรู้ว่าธาตุแท้มันเป็นคนเย็นชา แต่ก็ยัง
รู้สึกเหนือความคาดหมาย เพราะในความทรงจำของนาง สตรีที่กำลัง
จะแต่งงานมีความสำคัญกับมันมาก

นางเดินไปที่หน้าต้นไม้ริมลำธาร สองมือโพล่หลังมองผิวลำธาร
มองเมฆที่ไหลอยู่กับสายน้ำ

"เหตุใดเจ้าจึงไม่โมโห"

เมื่อครู่ในร้านเงินจิ้นจี้ สตรีชาวตาเหอสองคนเอ่ยถึงเรื่องจักรพรรดิ
จะขู่มอไม่ขึ้นชั้น ยังกังวลใจว่าชาวถังจะไม่พอใจ ยังไม่ต้องพูดถึงหนึ่งเซียว
ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับโดยตรง

หนึ่งเซียวเอ่ยว่า

"ตอนแรกที่ได้ฟังก็โมโหจริงๆ แต่พอเดินมาที่หมู่ไม้ดอกแล้วข้าก็
คิดได้ ข้าไม่มีสิทธิ์อะไรที่จะโมโห เดิมทีต้นไม้เหล่านี้ก็ขึ้นอยู่ที่นี่อยู่แล้ว
พวกมันไม่ใช่ของข้า"

ซังซังหันมามองมัน

"มนุษย์เสแสร้งเก่งจริงๆ"

หนึ่งเซียวมองใบหน้าที่ธรรมดาสัมผัสของนาง ไม่รู้เพราะเหตุใด
จึงรู้สึกหงุดหงิด

"เจ้ารู้เรื่องนี้ตั้งแต่แรก จึงให้ข้ามาที่นี่?"

นางคือเฮ่าเทียน ย่อมรู้ทุกเรื่อง ยกเว้นเรื่องที่ใคร่องประทีนโฉม
ร้านเงินจีนจี๋ชายหมดเกลี้ยง

หนึ่งเซวียมองตานางพลางถามว่า

"เรื่องนี้เจ้าเป็นคนทำ?"

ซังซังตอบเสียงเรียบ

"เจ้าคิดว่าข้าจะสนใจเรื่องเล็กน้อยพรรคนี้นะหรือ"

หนึ่งเซวียยอมรับว่านางพูดถูก จึงเอ่ยว่า

"ขอโทษ ข้าไม่ควรคาดเดาใส่ร้ายเจ้าเช่นนี้เลย"

"ความคิดของเจ้าไม่ได้สำคัญสำหรับข้า"

หนึ่งเซวียลุกขึ้นแล้วเดินไปเบื้องหน้านาง สบตานางพลางเอ่ยว่า

"แต่เจ้ารู้เรื่องนี้ เจ้าต้องการให้ข้ามาเห็นเรื่องที่กำลังจะเกิดขึ้น
เจ้าต้องการอะไรกันแน่"

"วิญจักรนับครั้งไม่ถ้วนที่ผ่านมา ข้ามองดูโลกมนุษย์อยู่ที่แดนเทพ
มองดูพวกเจ้าทุกซ่ซุซพบเจอพลัดพราก มองดูพวกเจ้าแก่งแย่งชิงดี
แต่มีบางเรื่องที่ข้าไม่เข้าใจมาตลอด"

"เรื่องอะไร"

"เช่นอารมณ์ความรู้สึกที่พวกเจ้าให้ความสำคัญอย่างใหญ่หลวง
แต่บางครั้งก็กลับทิ้งขว้างดูจรongเท้าเก่าขาด"

ซังซังสองมือโพล่หลัง สายตามองทะลุป่าเขา ต้นไม้ ลำธาร
และกำแพงเมืองไปจนเห็นบรรดาบุรุษสตรีในเมืองจิงตู ก่อนเอ่ยอย่าง
ไม่แยแสว่า

"เจ้าบอกว่าเจ้ารักข้า เช่นนั้นรักคืออะไร"

หนึ่งเซวียนิ่งเงียบอยู่ครู่ก่อนตอบว่า

"เรื่องบางเรื่องไม่อาจอธิบายได้ด้วยคำพูด"

"แต่ก็น่าจะมองเห็นได้ ดังนั้นข้าจึงอยากทอดทัศนาลึกหน่อย"
หนึ่งเซวี่ยขมวดคิ้ว

"ทอดทัศนาละไร"

ซังซังละลายตามาสบตามันพลางเอ่ยว่า

"ทอดทัศนาละไรคือรัก"

"เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับงานมงคลในเมืองจิงตูอย่างนั้นหรือ"

"แน่นอนว่าเกี่ยว เพราะข้าอยากดูว่าเจ้ารักนางหรือไม่"

หนึ่งเซวี่ยไม่รู้ควรตอบอย่างไร ได้แต่เอ่ยว่า

"แบบนี้มีประโยชน์อะไร"

"ความรักที่บันทึกไว้ในหนังสือของพวกมนุษย์ล้วนโง่เขลาและ
ยึดติด ปฏิเสธการแทรกแซงของบุคคลที่สาม ฉะนั้นในเมื่อเจ้ารักข้า
แล้วจะรักนางได้อย่างไร"

หนึ่งเซวี่ยไม่รู้ควรตอบอย่างไรยิ่งกว่าเดิม จึงได้แต่นิ่งเงียบ

ซังซังอยากรู้อยากเห็นตั้งแต่ตอนอยู่ในหุบเหวแล้ว ความอยากรู้
อยากเห็นนี้แผ่ขยายมาตลอดจนถึงบัดนี้ นางอยากรู้คำตอบของเรื่อง
ทุกเรื่องที่น่างไม่เข้าใจ

นางมองมันแต่ก็เหมือนกำลังมองคู่นุ่มสาวที่จูงมือกันเดินเล่น
ใต้ต้นไม้นในเมืองจิงตูด้วย ก่อนถามด้วยสีหน้าจริงจังว่า

"ความรักนั้น...จะรักสองคนในเวลาเดียวกันได้ไหม"

สำหรับเรื่องนี้ หนึ่งเซวี่ยยังคงได้แต่เงียบ ซังซังถามต่อว่า

"ความรักจะวัดจำนวนอย่างไร เจ้ารักข้า ขณะเดียวกันก็รักนาง
หรือเจ้ารักข้ามากกว่านาง ในเมื่ออธิบายเป็นคำพูดไม่ได้ แล้วจะวัด
ได้อย่างไร จะมีการรักใคร่มากกว่าใครได้อย่างไร"

หนึ่งเซวี่ยนอกจากเงียบแล้วก็ไม่อาจทำอะไรอย่างอื่นได้เลย

เพราะคำถามของนางไม่มีใครตอบได้

"ข้ารู้สึกได้ว่าใจของเจ้าไม่เป็นสุข ถึงขั้นเดือดดาล ด้วยเหตุนี้ข้าจึงไม่เข้าใจ ข้ารู้ว่าเจ้าไม่อยากจะให้ไม้ชั้นชั้นแต่งงานกับบุรุษผู้นั้น แต่ตามความเห็นข้า เรื่องนี้เป็นคนละอย่างกับความรัก เพราะเจ้าไม่ได้คิดจะแต่งงานเป็นภรรยา ในเมื่อเจ้าไม่คิดแต่งงานเป็นภรรยา เพราะเหตุใดจึงไม่ยอมให้นางแต่งงานกับผู้อื่น เพราะเหตุใดการที่นางแต่งงานกับผู้อื่นจึงทำให้เจ้าผิดหวังถึงขนาดเกิดความคิดที่จะทำลาย"

ซังซังเอ่ยอย่างไม่ค่อยเข้าใจ

"ในความเข้าใจของข้า นี่เป็นเพียงความต้องการอยากเป็นเจ้าของของสัตว์เพศผู้ที่มีต่อสัตว์เพศเมีย เป็นความปรารถนาตามสัญชาตญาณอันแรงกล้าของการขยายเผ่าพันธุ์ของตน ถ้าเป็นเช่นนั้น ความรักที่มนุษย์อย่างพวกเราพูดถึงจะแตกต่างจากการผสมพันธุ์ที่ตรงไหน"

นางพูดด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง ไม่มีอารมณ์หึงหวงแม้แต่น้อย ช่างเหมือนพวกบัณฑิตศึกษาของสถานศึกษาที่ตั้งใจศึกษาเล่าเรียน เพราะเพียงแค่อยากหาคำตอบ

หนึ่งเซียวถูกความสงบนิ่งของนางทำให้ไม่สบายใจ จึงถามอย่างจริงจังว่า

"เจ้าอยากบอกอะไรกันแน่"

"สิ่งที่ข้าอยากบอกก็คือในเมื่อไม่มีความรัก เช่นนั้นการที่เจ้ารักข้า ย่อมเป็นสิ่งจอมปลอม"

ซังซังเอ่ยอย่างสงบนิ่ง แต่ที่จริงแล้วนางยังพูดไม่จบ...หรือการที่ข้ารักเจ้าก็เป็นสิ่งจอมปลอมด้วย

"การคิดหาข้อสรุปที่น่าเบื่อแบบนี้มีประโยชน์อะไรอย่างนั้นหรือ"

ก่อนหน้านั้นก็เอ่ยอย่างทอดถอนใจไปแล้วว่าเรื่องนี้มีประโยชน์อะไร

ซังซังพลันหัวเราะออกมา ตั้งแต่ออกจากเขาเถาซานมา จำนวนครั้งที่ไปหานางปรากฏรอยยิ้มก็มากขึ้นเรื่อยๆ

"อาจไม่มีประโยชน์ แต่สนุกนัก"

หญิงเซวี่ยมองนางพลางเอ่ย

"ข้ารู้สึกว่าคุณในตอนนี้เหมือนศิษย์สถานศึกษามากกว่าข้าเสียอีก"

"ประหลาดจริง ข้าไม่รู้สึกขัดแย้งกับคำพูดนี้เลย อาจเป็นเพราะข้าเคยอยู่ที่สถานศึกษามานานก็เป็นได้"

หญิงเซวี่ยมองเขาโมกานเขียวขจีที่อยู่ห่างไกล นิ่งเงียบไม่พูดจา

ห่างจากเมืองจิงตูไปไม่ไกลมีภูเขาที่ชื่อว่าโมกาน บริเวณไหล่เขามีสระน้ำแห่งหนึ่ง เล่ากันว่าสมัยที่ปรมาจารย์อักษรยังเป็นเด็ก เวลาหัดเขียนอักษรหลายพู่กันมักใช้น้ำในสระแห่งนี้ล้างพู่กัน ผ่านไปไม่กี่ปีสระแห่งนี้ก็ถูกน้ำหมักจากพู่กันย้อมจนเป็นสีดำ ดังนั้นชาวต้าเหอจึงเรียกสถานที่แห่งนี้ว่า 'สระสีปี (ล้างพู่กัน)' หรืออีกชื่อหนึ่งที่รู้จักกันดีว่า สระโมฉือ (น้ำหมัก)

เรื่องเล่าถึงอย่างไรก็เป็นแค่เรื่องเล่า น้ำในสระยังคงใสสะอาด สวนโมฉือก่อตั้งขึ้นมานานแล้วก่อนที่จะปรมาจารย์อักษรหวังซู่เซ็งจะเกิด แต่เรื่องนี้มิได้ส่งผลต่อตำแหน่งของสวนโมฉือในสายตาของชาวต้าเหอ และโลกแห่งการฝึกฝนแต่ประการใด

วันนี้กระท่อมตรงตีนเขาของสวนโมฉือคึกคักเป็นพิเศษ มีโคมไฟประดับประดาอยู่ทั่ว แต่ยังไม่ถึงตอนกลางคืน โคมไฟจึงยังไม่สว่าง ทว่าแถบผ้าสีต่างๆ รวมถึงภาพอักษรหลายพู่กันมากมายที่แขวนอยู่ตรงระเบียงทางเดินกลับแสดงให้เห็นว่างานมงคลใกล้มาถึงแล้ว

ผิวน้ำของสระโมฉือมีบัวเขียวแรกแย้มลอยอยู่ สายไหวเบาๆ

กลางสายลม ดูอ่อนโยนเยาว์วัย เทียนเมาหนึ่งนั่งมองบัวเขียวพวกนั้น
อยู่ริมสระ หน้านิ้วควมวด สีหน้าดูคับข้องใจนัก

จิวจื่อหวาเดินมาที่เบื้องหลังศิษย์น้องเล็ก ถามอย่างเป็นห่วงว่า
"คิดอะไรอยู่"

เทียนเมาหนึ่งพอเห็นศิษย์พี่ก็ซบอกนางอย่างเศร้าใจ นิ่งเงียบ
อยู่นานก่อนถามว่า

"ศิษย์พี่ ท่านว่าความรักคืออะไร"

จิวจื่อหวายิ้มอย่างนึ๊กขำ

"เพิ่งจะหมั่นหมายก็คิดไกลแล้วหรือ"

เทียนเมาหนึ่งขมวดคิ้วไม่พอใจ

"หรือมิใช่ควรชอบก่อนจึงค่อยหมั่นหมาย"

จิวจื่อหวาเอ่ยอย่างจนปัญญาว่า

"เจ้าอยากพูดอะไรกันแน่"

เทียนเมาหนึ่งมองบัวเขียวในทะเลสาบและแถบผ้าสีที่กระท่อม
พลางเอ่ยอย่างเศร้าสร้อย

"ข้าไม่เข้าใจ คนที่ประมุขชอบคือศิษย์พี่หนึ่งซัดๆ แต่เหตุใด
กลับจะแต่งกับองค์จักรพรรดิ"

จิวจื่อหวาแต่งงานไปแล้วเมื่อหลายปีก่อน แต่ยังมีกณานที่
เขาไม่กานตามปกติ ที่บ้านสามีก็ไม่ได้ว่าอะไร บัดนี้จักรพรรดิทรงสู่ขอ
ประมุขของพวกนาง นางยอมเป็นคนที่งานยุ่งมากที่สุด มีเวลาว่างจึงมา
พักผ่อนที่ริมทะเลสาบ พอเห็นท่าทางเศร้าสร้อยของเทียนเมาหนึ่งจึง
ถามด้วยความเป็นห่วง ไม่คิดว่าจะได้ยินคำพูดเหล่านี้

ไมตรีระหว่างไม่ซับซ้อนกับหนึ่งเขยเป็นที่รู้กันโดยทั่วมานานแล้ว
ทั้งเคยเป็นเรื่องที่โลกแห่งการฝึกกณานคาดหวังว่าจะได้เห็นด้วย

ในความเห็นของผู้คน เขียนเชิงสิบสามแห่งสถานศึกษาและมุ่งมกาย
อักษรคือฟ้าลิขิตให้มาคู่กันอย่างมิต้องสงสัย แต่ใครจะคิดว่าเรื่องนี้
สุดท้ายแล้วก็เสียบหายไปโดยไร้ข้อสรุป

พอคิดถึงตรงนี้ จั่วจื่อหว่าพลันรู้สึกหดหู่อย่างอดไม่ได้ ผืนยิ้ม
พลางเอ่ยว่า

"แต่กับองค์จักรพรรดิไม่ได้ตรงไหนต่อไปประมุขจะเป็นพระอัครมเหสี
ไม่จำเป็นต้องอยู่ในวังก็ได้ ทุกๆ ปีอาจอยู่ที่ภูเขาคือเป็นส่วนใหญ่ เจ้ายัง
พบนางได้บ่อยๆ ไม่เห็นต้องเสียใจ"

เทียนเมานี้วีมองนางพลางเอ่ย

"ศิษย์พี่ ท่านก็รู้ว่าข้าไม่ได้เสียใจเพราะเหตุนี้ ข้าเสียใจที่ประมุข
ชอบศิษย์พี่หนึ่งซัดๆ แต่เหตุใดศิษย์พี่หนึ่งจึงไม่ชอบนาง"

จั่วจื่อหว่าส่ายหน้าพลางถอนหายใจ ไม่รู้จะอธิบายเรื่องซับซ้อน
พวกนี้อย่างไรให้ศิษย์น้องเข้าใจ

ในกระท่อมหญ้าฟางด้านที่ติดหน้าผาของสวนไม้ชื่อ โมชันตัน
นั่งคัดอักษรอยู่ริมหน้าต่างด้วยสีหน้าสงบนิ่ง นางยังคงสวมกระโปรงขาว
ตัวเดิม เส้นผมดำลึบที่เหมือนม่านน้ำตกมัดเป็นมวยแบบเรียบง่าย
ไม่ต้องใช้เครื่องประทีนโคมฉิวพรรณก็ขาวอย่างป็นธรรมชาติ ไม่ต้อง
ใช้ซาดทาปากกริมฝีปากก็เป็นสีแดงผุดผาด โคมนางยังคงสะคราญดุจ
กาลก่อน แต่ไม่วามองอย่างไรก็ไม่เหมือนเจ้าสาวที่กำลังจะแต่งงานเลย

ประตูไม้เปิดเข้ามาพร้อมเสียงแอ๊ดเบาๆ บุรุษในเสื้อคลุมยาวสีดำ
เดินเข้ามาช้าๆ บุรุษผู้นี้ผมขาวเหลือบสีเงิน อายุของมันเป็นเหตุให้
หางตามีริ้วรอยลึก แต่แววดากลับยังสดใสมีชีวิตชีวา รูปร่างสูงโปร่ง
สะอาดสะอางราวกับว่าอายุยังน้อย มันคือหวังชู่เซ็งในตำนาน

ผู้ได้รับการยกย่องว่าเป็นอันดับหนึ่งในด้านอักษร เหมือนกับ เทพกระบี่หลิวไปที่เป็นอันดับหนึ่งในด้านวิชาการกระบี่

หวังซูเชิงคือนักอักษรหลายพู่กันที่มีชื่อเสียงที่สุดในโลก ขณะเดียวกัน ก็เป็นจอมยุทธ์เทวะผู้เลื่องชื่อด้วย มันคือผู้ปกป้องที่แข็งแกร่งที่สุด สำหรับต้าเหอจุดเดียวกับหลิวไปสำหรับหนานจิ้น จึงเป็นที่เคารพเทิดทูน อย่างสูง แม้แต่จักรพรรดิยังต้องถือว่าตนเป็นศิษย์เมื่ออยู่เบื้องหน้ามัน พอได้ยินเสียง โมชันชันก็ลุกขึ้นคารวะอาจารย์ด้วยอาการสงบนิ่ง ครั้นนั่งลงแล้วก็หยิบพู่กันจุ่มหมึกเล็กน้อย อาศัยแสงแดดจากนอกหน้าต่าง บรรจงเขียนอักษรต่อไป

หวังซูเชิงเดินมาที่เบ็องหลังนาง เมื่อเห็นตัวอักษรที่สวยงาม แต่ทรงพลังบนกระดาษก็รู้ว่านางรักษาสภาพจิตใจที่สงบนิ่งได้จริงๆ จึงอดขมวดคิ้วอย่างกังวลใจไม่ได้

"หรือเจ้ายังไม่เข้าใจ? เจ้าคือศิษย์ที่ซื่อรักและเอ็นดูมากที่สุด เป็นจอมยุทธ์เทวะที่ไม่มีผู้ใดกล้าดูหมิ่น หลังจากฆ่าตาย เจ้าก็คือ ผู้ปกป้องแคว้นต้าเหอ ข้าจะไม่กีดกันความสุขของเจ้า แม้แต่จักรพรรดิ ก็ไม่มีสิทธิ์พรากความสุขของเจ้าไป แต่เจ้าต้องแต่งงาน และจักรพรรดิ คือตัวเลือกที่ดีที่สุดแล้ว"

หวังซูเชิงมองนางพลางเอ่ยด้วยสีหน้าเคร่งขรึม มือขวาที่ถือพู่กัน ของโมชันชันหยุดลง

"ข้าทราบแล้ว"

กล่าวจบนางก็เขียนอักษรต่อไปด้วยอาการสงบนิ่ง มีลายพู่กัน ที่เป็นธรรมชาติ

ทว่ายิ่งนางสงบนิ่งมือนคลาย หวังซูเชิงก็ยิ่งกระวนกระวาย สีหน้า มันเคร่งขรึมขึ้น น้ำเสียงก็แข็งกร้าวขึ้น

"ข้าจำเป็นต้องเตือนเจ้าอีกครั้งว่าถ้าเจ้าไม่ยอมให้เมืองจึงตู่ถูก
อุทกภัยกลืนกิน ไม่อยากเห็นชาวต้าเหอจำนวนนับไม่ถ้วนต้องตาย
อย่างอนาถ เช่นนั้นเจ้าก็ต้องตาย หรือไม่ก็รับแต่งงาน!"

หวังซูชิงมองใบหน้าด้านข้างของนางที่สวดยสะคราญ รู้สึกว่า
หัวใจที่ชราภาพของตนเจ็บปวดอยู่ลึกๆ มันพยายามข่มกั้นความสงสาร
และยากตัดใจ เอ่ยเสียงแข็งว่า

"มนุษย์...ไม่อาจสู้ฟ้าได้ ตามข่าวที่ส่งมาจากซีหลิง หนึ่งเซี่ยเข้าไป
ในวิหารเทพแสงสว่างแล้วไม่ออกมา ไม่มีใครรู้ว่าตอนนี้ในอาศรมเทพ
เกิดอะไรขึ้นบ้าง แต่ขอให้สุดท้ายเข้าเทียนสังหารหนึ่งเซี่ย นางก็คง
ไม่ยินดีที่จะเห็นเจ้ายังอยู่เป็นโสด และโทษะของนางคือสิ่งที่โลกมนุษย์
มีอาจต้านทานได้"

กล่าวจบหวังซูชิงก็หันกายเตรียมจากไป

โมชันชั้นวางพุทกันบนแท่นฝนหมึก ลูกขึ้นมามองแผ่นหลังมันแล้ว
เอ่ยเสียงเรียบว่า

"อาจารย์ ข้ารู้ว่าท่านชอบข้า ท่านชอบข้ามาตลอดตั้งแต่ข้ายังเด็ก"
ร่างของหวังซูชิงพลิ้วสะท้าน แผ่นหลังที่เหยียดตรงกลับบงอลง
เล็กน้อย

"น่าเสียดายที่ข้าเติบโตเร็วเกินไป และท่านก็ไม่คิดว่าข้าอายุน้อย
เพียงนี้จะกลายเป็นจอมยุทธ์เทวะได้ ถูกแล้ว เป็นอย่างที่ท่านพูด
ไม่มีใครกีดกันความสุขของข้าได้อีกแล้ว แต่สุดท้ายข้ายังต้องแต่งงาน
นอกจากจะสงสารและยากตัดใจแล้ว ท่านคงดีใจด้วยกรรม"

สีหน้าของโมชันชั้นสงบนิ่งมาก

"แน่นอนข้ายอมรับว่าสิ่งที่ท่านพูดนั้นถูกต้อง ไม่มีใครรู้ว่าเข้าเทียน
จะคิดอย่างไร ต้าเหอไม่อาจเสี่ยงอันตรายเช่นนี้ ข้าจะแต่งงานตามที่

ท่านต้องการ"

"พูดจาเหลวไหล!"

หวังซูเซิ่งตวาดเสียงกร้าวก่อนโบกแขนเสื้อออกจากกระท่อมไป
ไม่รู้ว่าจะใช้หรือไม่ที่เพราะถูกไม้ชั้นชั้นเปิดโปงความดำมืดในใจที่เก็บซ่อน
มานานปี จึงไม่รู้จะมองหน้านางได้อย่างไร มันจึงลงจากเขาตรงไป
เมืองจิงตู เข้าวังหลวงไปเข้าเฝ้าจักรพรรดิ แล้วเริ่มเตรียมงานอภิเษก
สมรส

ประตูกระท่อมที่เปิดอยู่ครั้งหนึ่งถูกสายลมแผ่วเบาจากผิวน้ำ
ไซยพัด ทำให้ประตูเปิดประเดี๋ยวเปิด ไม้ชั้นชั้นนิ่งมองอยู่นาน จากนั้น
จึงนั่งลง

นางคิดอักษรต่อไปอย่างใจสงบ มุมปากยกขึ้นเล็กน้อยเผยรอยยิ้ม
แห่งความยินดี นิ่งเงียบมานานปี ในที่สุดก็ได้พูดสิ่งที่อยากพูดออกไป
สักที นางรู้สึกโล่งใจเป็นอย่างมาก

ครู่ต่อมาจิวจื่อหว่ากับเทียนเมานี้ว์ก็เข้ามาในกระท่อม
เทียนเมานี้ว์มานั่งข้างไม้ชั้นชั้นพร้อมยื่นแขนเสื้อนาง มองนางด้วย
ความสงสารพลางเอ่ยว่า

"ประมุข จะทำอย่างไรดี"

ไม้ชั้นชั้นนึกถึงเหตุการณ์ในทุ่งร้างเมื่อหลายปีก่อนที่ตนถาม
หญิงสาวว่าจะทำอย่างไรดี แม่นางไม่ค่อยเข้าใจคำตอบของหญิงสาว
ที่แฝงอารมณ์ขัน แต่ตอนนั้นนางก็ยังหัวเราะอย่างเบิกบานใจ

"ทำอย่างไรหรือ ก็ช่างมันนะสิ"

เทียนเมานี้ว์ถามว่า

"ก็แต่งไปแบบนี้หรือ"

ไม้ชั้นชั้นยิ้ม

"แน่นอนว่าไม่"

เทียนเมาหนี่วี่ดีใจ ก่อนจะเสียใจ

"เขียนเชิงสิบสามข้างใจจิตใจดำ ถ้าประมุขไม่แต่งกับจักรพรรดิ
ยังจะแต่งกับผู้ใดได้"

สตรียั้งดงงามยิ่งหาสามียาก สตรียั้งมีความสามารถยิ่งยาก
ออกเรือน เพราะมักมีปัญหาเรื่องคู่ครองที่เหมาะสม โมชันชั้นขึ้นขึ้นชื่อ
เรื่องความงาม และเป็นยอดฝีมือในมรรคาแห่งยันต์ตั้งแต่อายุน้อย
ตอนนี้คือจอมยันต์ทเวะรุ่นเยาว์ที่ยากจะหาได้ในประวัติศาสตร์ หาก
คิดจะแต่งงาน ตัวเลือกย่อมมีไม่มาก

"ไปจึงต้องแต่งงานเล่า"

โมชันชั้นลุปศิระเขียนเมาหนี่วี่อย่างเอ็นดูปลางพูด

"การคิดบังคับให้จอมยันต์ทเวะแต่งงานนั้นเป็นเรื่องน่าขำ ดังนั้น
ถ้าเจ้าไม่ยอมแต่งงาน จงจำไว้ว่าต้องฝึกฝนอย่างพากเพียร"

เทียนเมาหนี่วี่คิดในใจว่ามีเหตุผล ถ้าบุรุษที่หมั้นหมายกันไว้นั้นไม่ดี
ถึงเวลาตนจะไม่ยอมแต่งงานเด็ดขาด ได้ยินว่ามีหลายครอบครัวที่สมาชิก
ในครอบครัวมีตำแหน่งในกองทัพ ฉะนั้นตนจะต้องมีด้านฉานที่สูงขึ้น
ให้ได้โดยเร็ว

จิวจื่อหวามองโมชันชั้นโดยไม่พูดอะไร แต่หว่างคิ้วเต็มไปด้วย
ความกังวล

โมชันชั้นรู้ว่านางกังวลสิ่งใด จึงเอ่ยเสียงเรียบว่า

"คนทั้งโลกเคารพเอาเทียน ทว่าก็กลัวเกรง ข้าก็ไม่ใช่ออกเว้น
แต่พอนึกถึงว่าข้าเคยช่วงชิงกับนางมาแล้ว เช่นนั้นกลัวนางต่อไป
จะมีประโยชน์อะไร ถ้าเอาเทียนบันดาลโทษเพราะข้าก็ไม่ใช่ว่าความผิด
ของข้า แต่เป็นความชั่วร้ายของนาง"

ภูเขายามเหมันต์ที่ปกคลุมด้วยใบต้นเฟิงของเมืองจิงตูแคว้นต้าเหอ เป็นทัศนียภาพที่มีชื่อเสียงเลื่องลือ ถ้าไม่ใช่เพราะจักรพรรดิทรงใกล้จะอภิเษกสมรส ทำให้การคุ้มกันของวังหลวงเข้มงวดขึ้น ที่นี่ต้องมีผู้คนเดินทางมาท่องเที่ยวอย่างเนืองแน่นแน่นอน

บนถนนหลวงหน้าวังมีใบไม้แดงขึ้นบางๆ ปลูกอยู่ซังซังเดินอยู่บนถนน รองเท้าเหยียบย่ำใบไม้แดงแห่งกรอบจนแหลกละเอียด ทำให้เกิดเสียงที่นำพรันใจ

เมื่อเทียบกับตอนที่เพิ่งออกจากอากาศรมเทพ นางเปลี่ยนแปลงไปมากแล้ว ยกตัวอย่างเช่นด้วยการร้องขอวิงวอนของหญิงเซวีย นางใส่รองเท้าแล้ว อีกทั้งตอนนี้สองมือนางก็ไม่โพล่หลังแล้วด้วย

มือซ้ายซังซังถือชามน้ำแกงลูกชิ้นปลา มือขวาถือไม้เสียบลูกชิ้นกำลังกินไม่หยุด แม้สีหน้านางยังเย็นชาดุจเดิม แต่จากความเร็วของการหายใจของลูกชิ้นปลาทำให้มองออกว่านางพอใจมาก

สำหรับนาง เห็นได้ชัดว่าถนนหลวงใบไม้แดงไม่น่าดึงดูดใจเท่าลูกชิ้นปลา ส่วนใบไม้แดงที่ถูกเหยียบและอยู่ใต้รองเท้า นางก็ไม่มี ความเสียดายเหมือนอย่างที่สุดรีแวกุ่นมี

พอเดินถึงประตูหน้าของวังหลวง นางก็กินลูกชิ้นปลาหมดพอดี จึงส่งชามไปด้านหลัง

หญิงเซวียจูงเจ้าดำเดินตามนางมาตลอดก็รีบรับชามมา การเคลื่อนไหวซ้ำของเป็นอย่างยิ่ง เพราะตลอดทางมามันชินกับฐานะคนรับใช้เสียแล้ว

"เจ้าเลือกตัดสินใจอย่างไร"

ริมฝีปากของซังซังถูกลูกชิ้นปลาลวกเล็กน้อยจึงแดงเด่นชัดดูน่ารักยิ่ง

ถ้าเลือกทำลายงานแต่งระหว่างจักรพรรดิแคว้นต้าเหอและ
โม่ซันซันนั่นเท่ากับพิสูจน์ว่ามันรักโม่ซันซัน จากนั้นก็พิสูจน์ได้ว่า
ไม่มีความรักที่แท้จริง และสุดท้ายพิสูจน์ว่ามันไม่ได้รักซังซัง?

แต่ถ้าเลือกหนึ่งเฉยไม่ทำอะไรเลย ดูโม่ซันซันแต่งงานกับจักรพรรดิ
ไร้สมอง เท่ากับพิสูจน์ว่ามันไม่ได้รักโม่ซันซัน จากนั้นก็พิสูจน์ว่ารักแท้
มีอยู่จริง และมันกับซังซังก็สมควรอยู่ด้วยกันอย่างนี้ต่อไป?

"ทำไมต้องให้ข้าเลือกอย่างลำบากใจเช่นนี้ด้วย เจ้าก็รู้ว่าสถานศึกษา
ไม่หาความอิสระ การไม่เลือกก็เป็นอิสระอย่างหนึ่ง"

"อย่างที่คุณพูดไปแล้วนอกเมือง มนุษย์เสแสร้งเก่งจริงๆ"

ซังซังเอ่ยพลางมองมัน

"เจ้าน่าจะรู้ดีว่าเพราะเหตุใดนางจะแต่งงาน"

แน่นอนว่าหญิงเข็ญรู้ดีว่าเหตุใดโม่ซันซันจะแต่งงานกับจักรพรรดิ
เพราะเรื่องในอดีตของมันกับนาง และเพราะสตรีข้างกายมันคือเฮ่าเทียน

ซังซังถามว่า

"ข้าควรรับผิดชอบที่ทำให้นางถูกบังคับให้แต่งงานใหม่"

หญิงเข็ญส่ายหน้า

"ข้าคงไม่ตัดสินใจอย่างปัญญาอ่อนเช่นนี้"

"เช่นนั้นผู้ใดควรรับผิดชอบ"

หญิงเข็ญชี้จมูกตัวเองพลางเอ่ย

"เป็นข้า แต่ข้าไม่รู้ว่าจะควรทำเช่นไร"

"ข้าออกความเห็นให้ แค่ว่าจักรพรรดินั้นทั้งนางก็แต่งไม่ได้แล้ว"

หญิงเข็ญมองประตู่วัง นิ่งเสียบอยู่ครู่ก่อนเอ่ยว่า

"ฟังดูแล้วก็เห็นเป็นความเห็นที่ไม่เลวเลยจริงๆ"

"เช่นนั้นยังลังเลอะไร"

"ข้ากังวลว่าพ่อข้าเข้าไปแล้ว เจ้าจะหนีไป"

ฟังจบซังซังก็นิ่ง หนึ่งเซวียจึงเอ่ยต่อ

"วิธีคิดของเจ้าบู่ม่ามเกินไป ดังนั้นข้าจึงทำอะไรไม่ได้"

ซังซังก้มหน้ามองปลายรองเท้าที่โผล่พ้นชุดเขียวออกมา ได้ยิน

หนึ่งเซวียเอ่ยว่า

"เว้นแต่...เจ้าจะมาช่วยข้า?"

นางเงยหน้าขึ้นมองมันพลางเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจัง

"บุรุษช่างเลวทรามต่ำช้าจริงๆ"

"ให้ข้าเลวทรามแบบนี้ไปจนตายเถอะนะ"

"ข้ายังฆ่าเจ้าไม่ได้ในตอนนี้อยู่ จึงได้แต่ดูเจ้าทำตัวเลวทรามไป

เรื่อย ๆ ไซ้ใหม่"

หนึ่งเซวียกล่าวสาบานว่า

"นับแต่นี้ไปข้าจะเลวให้เจ้าดูคนเดียว"

"เพราะเหตุใดข้าต้องช่วยเจ้าแก้ปัญหาเล็กน้อยด้วย"

หนึ่งเซวียยึดคอกกล่าวอย่างมั่นใจในเหตุผลของตัวเองว่า

"หัวข้อคำถามเจ้าเป็นคนออก ข้าตอบไม่ได้ ดังนั้นเจ้าจึงต้อง

ให้คำตอบแก่ข้า"

"มนุษย์เป็นเหมือนเจ้าทุกคนไหม"

หนึ่งเซวียประหลาดใจกับคำถามนี้ของนาง

"เจ้ากับข้านอนเตียงเดียวกันมานานหลายปี ยังไม่รู้ชื่อหรือว่า

ข้าเป็นตัวประหลาดที่ไม่เหมือนใคร"

จิตใจของซังซังว้าวุ่น นางคิดว่าเรื่องนี้ยุ่งยากซับซ้อน

สุดท้ายหนึ่งเซวียเอ่ยว่า

"เครื่องประทีปโคมเงินจันทอนนี้ล้นอยู่ในวังหลวง"

ซังซังคิดดูแล้วพบว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต้องจัดการจริงๆ ดังนั้นนางจึงเอามือไพล่หลังเดินเข้าวังหลวง

หญิงเขี้ยวจูงเจ้าดำเดินตามอย่างว่องไว ก่อนที่มันจะแอบยิ้มระรื่น การให้ภรรยาตัวเองไปทำลาหยานแต่งของสตรีผู้หนึ่ง ซึ่งสตรีผู้นั้นก็ชอบมัน หญิงเขี้ยวจูงรู้สึกว่าเรื่องนี้ไม่ค่อยถูกต้องเท่าไร แต่ก็ไม่ได้คิดจะคัดค้าน

ซังซังเดินถึงหน้าวังหลวง สองมือไพล่หลังทอดทศนาออยู่ตามสบาย เหมือนนักท่องเที่ยวธรรมดาคนหนึ่ง แต่ในสายตาของพวกองครักษ์เรื่องนี้ถือเป็นการหมิ่นพระเกียรติองค์จักรพรรดิอย่างใหญ่หลวง

องครักษ์ตวาดต่าหนีหลายครา และทำท่าว่าจะเดินเข้ามาไล่นางกับหญิงเขี้ยวไป ถ้าไม่ใช่ถึงวันใกล้ถึงวันงานมงคล องครักษ์พวกนี้อาจชักกระบี่เข้าจู่โจมแต่แรกแล้วก็ได้

ซังซังเหมือนมองไม่เห็นองครักษ์พวกนี้ เงยหน้ามองไม้ดอกต้นหนึ่งที่อยู่ตรงมุมหนึ่งของกำแพงวัง รู้สึกอยากกรู้อยากเห็นจึงเดินเข้าใกล้ประตูวังเข้าไปทุกที

คนที่เดินเข้าวังหลวงอย่างสบายๆ ต่อหน้าองครักษ์มากมายแบบนี้ ถ้าไม่ใช่คนปัญญาอ่อนก็ต้องเป็นสุดยอดฝีมือที่ประสวงค์ร้ายต่อคนในวังเป็นแน่

สถานการณ์ในคืนนั้นพลันตึงเครียด ท่ามกลางเสียงเสียดสีของโลหะ พวกองครักษ์ทยอยกันชักกระบี่ออกจากฝัก กระบี่ที่ขึ้นดีที่เป็นเอกลักษณ์ของต้าเหอสะท่อนแสงแดดยามหมันต์ ดูไม่ผิดแผกกับต้นไม้น้ำแข็ง ขณะเดียวกันพลธนูบนกำแพงวังก็เล็งเข้ามาข้างล่างแล้ว

หญิงเขี้ยวไม่กังวลเรื่องความปลอดภัยของซังซัง มันแค่กังวลว่า จะมีคนธรรมดาตายด้วยน้ำมือนางมากเกินไป ต้าเหอมีสัมพันธไมตรี

อันนี้ก็กับตัวถึงมาหลายยุคหลายสมัย มันที่เป็นชาวถึงไม่อาจปล่อยให้เกิดการนองเลือด จึงจูงเจ้าดำเดินไปข้างหน้าแล้วกล่าวกับองครักษ์ผู้หนึ่งว่าสถานศึกษามาเยี่ยมเยียน

มันคิดว่าชื่อของสถานศึกษาจะทำให้เข้าวังหลวงได้โดยง่าย แต่ไม่ทันคิดว่าตนไม่มีหลักฐานแสดงฐานะ บ้ายแขวนเอวตกอยู่ที่อาคารมณฑล พวกองครักษ์ไหนเลยจะยอมเชื้อ

กระบี่ยาวจำนวนนับไม่ถ้วนฟันแหวกอากาศมาที่ศีรษะของพวกมัน ชั่งชั่งรู้ว่าหนึ่งเขี่ยกำลังคิดอะไร แต่นางไม่สนใจ จึงเดินสองมือไพล่หลังต่อไป

คมกระบี่ฟันใส่แขนนาง ทหารองครักษ์ของแคว้นตำเหอดำเนินการอย่างเหมาะสมไม่ถึงกับแรงแกล้งมือก็คิดสังหาร ด้วยเหตุนี้องครักษ์ผู้นั้นจึงรอดตายอย่างโชคดี

สายลมของเมืองจึงตลบอุ่นอ่อนโยนมาแต่ไหนแต่ไร จึงมีดอกไม้ นับพันนับหมื่นเบ่งบาน ใบไม้แดงบนถนนหลวงจึงปกคลุมถนนอยู่อย่างนั้น ไม่ถูกพัดพาไป แต่สายลมยามนี้กลับหนักหน่วงขึ้น

สายลมเป็นสิ่งไร้รูป มาตราแมนหนักจะหนักได้สักเท่าไร ชั่งชั่งเดินมือไพล่หลังไปอย่างสงบนิ่ง สายลมที่หมุนรอบกายก็สงบนิ่ง เช่นเดียวกับอารมณ์บนใบหน้านาง ทั้งหนักดูเขาเถาซาน

กระบี่ยาวที่แหวกอากาศมาถึงเบื้องหน้านางราวร่วงลงไปใบบ่อน้ำไว้กัน แล้วค่อยถูกม้วนเข้าไปในมหาสมุทรที่บาดลึกลงลอยละลายปลิวไป

องครักษ์ผู้นั้นมองฝ่ามือตนอย่างตกตะลึงไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น เรื่องแบบเดียวกันเกิดขึ้นกับองครักษ์ทุกคน กระบี่ในมือพวกมันถูกสายลมกวาดม้วนกลายเป็นจอกแหวนในน้ำซึ่งถูกลมพัดคลื่นพา

จนไม่รู้จะไปตกยังที่ใด

หน้าวังหลวงเกิดเสียงฮือฮา ธนุบนกำแพงวังในที่สุดก็ยิ่งลงมา
ทว่ามีหรือจะสัมผัสถึงซังซังได้ ล้วนหายวับไปในสายลม

ชาวเมืองจึงตวยกยของธรรมเนียมของชาววัง ลักษณะนิสัยก็
คล้ายคลึงกัน ยามนี้พวกองครักษ์เดาออกแล้วว่าสตรีสูงใหญ่ผู้นี้
ต้องเป็นผู้ฝึกฉานที่ด่านฉานสูงล้ำอย่างแน่นอน แต่แม่ในมือพวกมัน
ปราศจากอาวุธแล้วก็ตาม คนยังกระโจนเข้าหานางอย่างห้าวหาญ
หมายให้ร่างกายเลือดเนื้อของตนขวางนางไว้นอกวัง

ทว่านางคือเฮ่าเทียน แม่แต่กระบี่ของหลิวไปยังไม่อาจเข้าสู่
โลกของนาง แล้วคนธรรมดาเยี่ยงมดปลวกพวกนี้จะทำได้อย่างไร

เงาร่างของคนทยอยลอยละลือแล้วตกลงราวหยาดฝน เกิดเสียง
ที่บุ่มดังเป็นระยะ

ซังซังสองมือไหลหลังเดินหน้าต่อไปด้วยสีหน้าสงบนิ่ง ตอนที่
มาถึงหน้าวัง ประตูวังยอมเปิดออก

หนึ่งเซวี่ยจุงเจ้าดำตามอยู่หลังนาง มองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
อยู่เฉยๆ การต่อสู้ครั้งนี้พลังของทั้งสองฝ่ายห่างชั้นกันมากจนถึงขั้น
จะเรียกว่าการต่อสู้ก็ยังไม่ได้ ซังซังไม่ได้ลงมืออย่างจริงจัง แต่มัน
ก็ยังอยากหาสิ่งที่มีนัยต้องการจากในภาพเหตุการณ์เหล่านี้

ซังซังคือกฎ นางไม่สามารถเปลี่ยนกฎ แต่การใช้กฎของนาง
คือขีดขั้นที่มนุษย์ไม่อาจสัมผัสถึง นี่คือนิยามที่เรียกว่าความยอดเยี่ยม
ในการใช้ขั้นอยู่กับสติปัญญา

สายลมในเมืองจึงตวยกยที่มุมหนึ่งของวังหลวง แยกลูกชิ้นปลา
ที่นางถืออยู่ในมือก่อนหน้านี้ น้ำในลำธารหรือแม่น้ำสายใหญ่ที่เดินทาง
ผ่านมา ยามนางเคลื่อนพลังจิต ทุกสิ่งทุกอย่างในธรรมชาติจะกลายเป็น

อาวุธของนาง

ประตูวังเปิดแล้ว ซังซังเดินเข้าไปอย่างสงบนิ่ง พวกองครักษ์ และทหารในวังต่างแตกตื่นจนพูดไม่ออก ทว่าก็ไม่อาจขัดขวาง แวดตา เต็มไปด้วยความสิ้นหวังทำอะไรไม่ถูก

ขุมกำลังที่แข็งแกร่งที่สุดในแดนโลกิยะไม่มีความหมายอันใด เบื้องหน้านาง ในความเห็นของนาง วังหลวงกับหอคณิกาไม่มีอะไร แตกต่างกัน ถ้านางอยากเข้าไปเดินเล่นย่อมเข้าไปได้

หญิงเซวียจุงเจ้าดำเดินตามอยู่หลังนาง มีความรู้สึกที่น่าอัศจรรย์ อย่างหนึ่งเกิดขึ้น

ความรู้สึกนี้มันเคยสัมผัสได้ใกล้ๆ หน้าผาหิมะในทุ่งร้าง นั่นคือ ความเดียวดายของอาจารย์อาที่ทอดตาไปทั่วแผ่นดินแล้วไร้คู่ต่อสู้ และมันก็เคยสัมผัสได้จากอาจารย์ นั่นคือความมั่นใจของผู้เป็นอาจารย์ ของคนทั้งโลก

ในเทศกาลบูชาแสงสว่างมันเคยมีความรู้สึกแบบนี้ นั่นเป็นเพราะพลังของนางอยู่ในร่างมัน ส่วนตอนนี้เป็นเพราะมันเดินอยู่หลังนาง

ความรู้สึกแบบนี้เรียกว่าไร้เทียมทาน ความไร้เทียมทานของมัน ล้วนมาจากนาง แต่มันก็มิได้รู้สึกอะไรแต่อย่างใด เพราะพวกมันเป็นสามีมักรรยา กัน สิ่งที่เป็นของนางก็คือของมัน ความไร้เทียมทานของนางก็คือความไร้เทียมทานของมันด้วย ผู้ใดกล้าพูดว่าไม่ใช่?

วังหลวงของแคว้นต้าเหอสวยงามวิจิตร บริเวณด้านหน้าไม่ ชายคาดำปลูกไม้ดอกไม้มากมายเช่นเดียวกับตามถนนหนทางในเมือง จึงดู พื้นที่หน้าตำหนักเต็มไปด้วยร่องรอยการกัดเซาะของลมฝน ท่ามกลางความไม่จีรังย่อมแฝงความสวยงามสดใหม่

หญิงเซวียจุงเจ้าดำเดินมาถึงหน้าตำหนักหลัก ขณะกำลังมองดู

บรรดาตำหนักต่างๆ พลังทอดถอนใจอยู่เจียบบๆ ทันทันนั้นมันก็พบว่า ซังซังหายตัวไป ไม่ว่าจะหาอย่างไรก็ไม่เห็นแม้แต่เงา

หากควบคุมที่ว่างในอากาศให้กลายเป็นกระจกบานเล็กๆ ก็จะสามารถเปลี่ยนแปลงทางเดินของแสงได้ ทำแบบนี้เงาร่างในสายลมย่อมไม่มีใครมองเห็น เรื่องนี้ฟังแล้วอาจไม่ซบซึ้ง แต่อันที่จริงนอกจากซังซังแล้วก็ไม่มีใครทำได้ เพียงแค่การคำนวณในการจะทำเรื่องนี้ให้สำเร็จก็อาจทำให้ศิษย์พี่สี่คิดจนหัวหงอกในคืนเดียวแล้ว

หนึ่งเซวี่ยรู้ว่าซังซังไม่ได้หนีไป มันเคลื่อนพลังจิตก็รู้แล้วว่านางกำลังเดินเล่นอยู่ในตำหนักข้างสักหลังหนึ่ง ไม่รู้กำลังดูอะไร แต่การไม่เห็นนางทำให้มันใจเสีย

องครักษ์และทหารจำนวนนับไม่ถ้วนกำลังกรูเข้ามาหามันจากทุกซอกทุกมุมของวังหลวง แออัดยัดเยียดจนน่ากลัว มันยืนอยู่หน้าตำหนักเพียงคนเดียว และจำเป็นต้องเผชิญหน้าอย่างโดดเดี่ยว

หนึ่งเซวี่ยเข้าใจความตั้งใจของซังซังแล้ว

มันไม่อยากจะเห็นชั้นชั้นแต่งงาน แต่กลัวซังซังผิดหวังมากยิ่งขึ้นกว่า ดังนั้นมันจึงนั่งเจียบบอย่างไ่อย่างอายุตุ่เดียวกับบุรุษจำนวนมากบนโลก มันไม่ยอมตอบคำถามของซังซังพร้อมผลึกความรับผิดชอบให้นาง

ด้วยเหตุนี้นางจึงพามันเข้าวัง จากนั้นหายตัวไป ตอนนั้นคนที่ยืนอยู่หน้าตำหนักคือมัน คนที่เดินเข้าวังก็คือมัน เช่นนั้นเรื่องนี้สุดท้ายแล้วยังคงเป็นมันเองที่ต้องเลือก

มันเงยหน้าขึ้นมองตำหนักที่เจียบบสงบสง่างามเบื้องหน้า ชักดาบออกจากฝักแล้วจูงบังเหียนมาเดินหน้าไปซ้าๆ อย่างมันคง

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/5365->